

[Krarup.]

Grund til at gaa i Enkeltheder. Men Lovforslagene giver mig nu alligevel Anledning til nogle Bemærkninger.

Først ønsker jeg at sige, at jeg synes, det er godt og rigtigt, at Præsterne og de andre til Folkekirken knyttede Tjenestemænd nu endelig faar deres Lønvilkaar ordnet. Alt for længe har Præsterne levet under et økonomisk Tryk, der har hvilet paa dem og deres tapre Hustruer som en tung Byrde. I Præstehjem paa Landet — og det er dem, jeg kender bedst — har Præsten selv tit maattet være Havemand hele Sommeren, og Præstekonen, som ikke havde Raad til at holde fornøden huslig Hjælp, er blevet overanstrengt, idet de bor i store, ofte upraktiske Præstegaarde og alligevel udviser en storartet naturlig Gæstfrihed i Tide og Utide, saadan som det nu engang ventes og ydes af en Landsbypræst og hans Hustru. Dette økonomiske Tryk vil nu blive lettet, og de foreslaaede Lønninger synes mig rimelige og forsvarlige og af en saadan Karakter, at man kan være bekendt at byde en Præst dem, af hvem man jo kræver en dyr akademisk Uddannelse, og som, hvad der kun er rimeligt, ønsker at give sine Børn en tilsvarende akademisk Uddannelse.

Hvad Lønsatserne angaar, kan man nævne saadanne Ting — og jeg synes det er helt rimeligt — som, at Biskoppernes Lønninger nu vil komme til at svare til en Departementschefs Løn, hvad nok enhver ogsaa vil synes er passende. Jeg glæder mig over den Oplysning, den højtærede Kirkeminister gav om, at Provsterne ogsaa har faaet Løntillæg, hvad de i høj Grad fortjener for det store Arbejde, de gør. Man har ogsaa faaet saadanne Enkeltheder med som f. Eks. Tilskud til Præsternes Embedsdragt. Det vil især være meget velkomment for de unge Præster ved Starten af deres Præstegerning, idet Anskaffelse af en Præstekjole med Tilbehør jo ikke er nogen billig Historie i Dag. Men man maa nu alligevel ikke her i det høje Ting tro, at disse Lønsatser er særlig flotte. Lønskalaen kan give sig mærkelige Udslag. Jeg kan f. Eks. nævne, at en Sognepræst ved en jysk Købstadkirke, der i de sidste Aar har oppebaaret et særligt Løntillæg paa 600 Kr. aarlig, næsten ingen Fordel faar af den nye Lønningslov, fordi disse 600 Kr. var posteret som Kontorholdsudgifter og altsaa skattefri, medens det tilsvarende Beløb, han nu faar, maa medregnes til den skattepligtige Indkomst; og naar hans Huslejeafgift samtidig forhøjes som Følge af den højere Grundløn, bliver

Enderesultatet kun en Lønforbedring paa nogle faa Hundrede Kroner. Jeg kender en Sognepræst her paa Sjælland i et Tresogns Pastorat. Det kan stille sig saadan, at Sognepræsten her faar mindre i Løn end den residerende Kapellan i Embedet, der dog som Regel er langt yngre. Men i det store og hele er der dog kun Grund til at være tilfreds ogsaa fra Kirkens Side med de foreslaaede Ændringer.

For Præster i København og paa Frederiksberg bliver der ifølge § 1 en saakaldt 1ste Lønningsklasse, hvortil henføres 16 Embeder, og efter § 7, Stk. 1, bestemmer Kirkeministeriet Inddelingen i Lønningsklasser uden for København. Som det fremgaar af det andet Lovforslag, vil det være 60 Sognekald, der henføres til 1ste Lønningsklasse.

I denne Forbindelse vil jeg gerne give Udtryk for det ønskelige i, at i det mindste en af de Kirker, der tilhører det københavnske Kirkefond, ansættes i 1ste Lønningsklasse. Jeg synes, det vilde være en passende Anerkendelse af det frivillige Kirkebyggearbejde, der uden nogen Udgift for Staten har rejst 34 af Københavns 63 Sognekirker i de sidste 60 Aar. Hvis det skulde gaa saadan, at dette Ønske blev respekteret af Kirkeministeriet, mener jeg, det vilde være berettiget at pege paa den førende Plads, som Eliaskirken paa Vesterbro har og altid har haft blandt disse Kirkefondskirker.

I Lovforslaget angaaende København og Frederiksberg § 7, Stk. 2, findes en Bestemmelse om, at Indtægten af Nordhuus' Legat indgaar i Reguleringen. Jeg kunde ønske at faa nærmere Oplysninger om dette, for det stemmer ikke helt med de Oplysninger, jeg har faaet om dette Legat. Nordhuus' Legat er stiftet af en Magister Richard Nordhuus for mangfoldige Aar siden og, som det hedder, til Fordel for Enker efter residerende Kapellaner ved Vor Frue Kirke og for de residerende Kapellaner selv. Meningen har altsaa været, at de skulde have lidt ekstra ud over deres sædvanlige Lønning, og som saadan er Fundatsen konfirmeret af Kultusministeriet under 11. Juni 1885; men saa har jeg fundet, at der under 21. December 1917 er stadfæstet en ny Fundats, og den muliggør, at det i § 8 i Lov af 28. April 1931 hedder ganske som her i § 7: „Ved Regulering af Embederne ved Københavns Domkirke medtages i Reguleringen Indtægten af Nordhuus' Legat, saa længe denne tilfalder de paagældende Embeder“. Det drejer sig for Tiden om 1 200 Kr. aarlig til hver af de to residerende Kapellaner. Med andre Ord, det